

1. čtení: Mt 12,9-21

Hlavní čtení: 1Pt 1,3-7

Milí bratři, milé sestry,

každý křesťan se rodí dvakrát. Jednou tělesně: jako dítě svým rodičům – z Boží milosti. A podruhé duchovně: jako dítě nebeského Otce – samozřejmě také z Boží milosti. Za to je Bůh hned na začátku dnešního biblického oddílu chválen – že nás znovu zplodil. Za to je po právu veleben - že jsme se skrze vzkříšení jeho Syna Ježíše mohli znovu narodit... Ale k čemu nás Bůh zplodil? Proč jsme se z Božího dopuštění znovu narodili? Má to naše nové narození nějaký smysl, nějaký cíl?

Většina rodičů přemýšlí, jaký ten jejich potomek asi bude: zda to bude hodný člověk, zda bude vzdělaný, zda bude věřící, zda si najde jednou slušného životního partnera a bude mít spoustu dětí. Rodiče takto uvažují o svém dítěti – klidně třeba měsíc po jeho početí. Je to běžné. A ukazuje se na tom, že my lidé neplodíme a nerodíme své děti jen tak, bez nějakého smyslu, bez cíle. Uvědomujeme si, že naše dítě bude žít z nějakého důvodu, že jeho život má smysl a cíl. A Bůh je na tom stejně. On nás duchovně plodí. Činí z nás své duchovní dcery a syny. A také k tomu má nějaký důvod.

1. O živé naději

Apoštol Petr dnes mluví hned o dvou důvodech našeho nového, duchovního zrození. Za prvé: *Bůh nám ze svého velikého milosrdenství dal... nově se narodit k živé naději.* K živé naději jsme byli zrozeni. Narodili jsme se znovu, aby v nás kolovala živá naděje. Aby se skrze nás také živá naděje šířila do našeho okolí.

Živá naděje... Copak naděje může být i jiná, než živá? Lze vůbec mluvit o mrtvé naději? Jistě že lze. V dobách prvních křesťanů tehdejší přední básníci a filosofové občas velebili ty, kteří zemřeli jako děti a nedožili se tím pádem strastí tohoto pomíjivého života. A logicky ještě více byli oslavováni ti, kteří se nenarodili vůbec. To je naděje – buď vůbec nežít, nebo co nejdříve zemřít. Vždyť život člověka není hoden žítí. Něco podobného slyšíme dokonce i z Písma. Kazatel říká: *Vychvaloval jsem mrtvé, kteří dávno zemřeli, více nežli živé, kteří ještě žijí. Ale nad oboje líp je na tom ten, kdo ještě není a nevidí zlo, které se pod sluncem děje.* (Kaz 4,2-3)

A podobná mrtvolná naděje se v hojné míře vyskytuje i dnes - v naší společnosti, v naší kultuře. Copak vůbec můžeme mluvit o živé naději, když tato naděje nepřesahuje meze pozemského života? Mít naději jen pro tento život – že se mi třeba bude dařit v podnikání, nebo že na stará kolena budu cestovat po světě, anebo se těšit dobrému zdraví obklopený dětmi svých dětí. To je všechno pěkné. Ale není to málo?

Jeden syrský duchovní ve středověku sbíral celý život příběhy lidí. Jedna kapitola v jeho knize příběhů nese název: Vyprávění o prostáčkách a lidech hloupých. Hned první příběh se pěkně hodí k našemu tématu mrtvé naděje: *Jakýsi prostáček prý o jednom muži uslyšel, že zemřel. A když potkal jeho bratra, zeptal se ho: „Jsi ty ten, co zemřel, nebo to byl tvůj bratr?“* Hloupé a vtipné je to jen na první poslech. V pozadí slyšíme otázku, zda život bez naděje ukotvené v Kristu je vůbec život.

Anebo ještě jinak. Naše současná evropská naděje vypadá takto: *Nemáme se tak dobře, jak bychom si přáli. Ale vždycky by to mohlo být horší.* A naší nadějí je, že snad věci zůstanou víceméně při starém a nepovedou k horšímu. Je to taková NE-naděje. Snad tu NE-budeme mít Ebolu. Snad nás Putinovo Rusko NE-bude ohrožovat. Doufáme, že tu ještě dlouho NE-budou rasové nepokoje a teroristické útoky. A snad ani naši potomci NE-zažijí hlad a bídu. To všechno se děje v jiných světadílech. Ale tady zatím NE. Tak ať to tak zůstane co nejdéle. To je naděje dnešního Evropana: Naděje pro náš pozemský život a pro život našich potomků. A přání, aby v příštích několika desetiletích nebylo ještě hůř.

My křesťané jsme ovšem byli povoláni k živé naději. K naději života věčného, k naději života, který nemůže být a také nebude nikým zničen a ničím popřen. Nám bylo dáno uvěřit v Ježíše Krista. On je zdrojem naší naděje. Ježíš Kristus - živý a oslavený. On žije ve slávě svého Otce. A to je naše budoucnost: věčný život ve slávě našeho nebeského Otce. Ať se děje kolem nás i v nás cokoli – naši slavnou budoucnost to nijak nesníží a nepoškodí. A tuto naději chováme také pro všechny, kteří kolem nás žijí, ne jen pro sebe.

2. O fantastickém dědictví

Za druhé nás Bůh zplodil k dědictví. Zplodil nás proto, abychom obdrželi dědictví, které pro nás přichystal. A Petr to dědictví, které z Božích rukou přijmeme, dále charakterizuje, upřesňuje.

Je to *dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí*. Zastavme se zde na chvíli. Zamysleme se nad tím, co a jak lidé kolikrát zdědí. Protože na pozadí dědictví mezi lidmi zahlédneme pravou kvalitu Božího dědictví.

Tak především téměř každé dědictví chátrá. Neodolá zubu času, podléhá rozkladu. Postupem času ztrácí svou hodnotu. Ať už se jedná o zděděný rodinný dům, nebo třeba o finanční obnos podléhající inflaci. Je potřeba se tedy o dědictví řádně starat, běhat kolem toho, pečovat o to, nebo investovat. A občas dokonce zaslechneme stesk lidí, kteří zdědili po předcích věci, které považují spíš za danajské dary - tedy za dědictví, které by raději nikdy nebyli zdědili.

Ale Bůh nám dává místo ve svém věčném království, které nepodléhá rozkladu, o které se nemusíme starat a vylepšovat jej, které nikdy danajským darem nenazveme – leda by nám přeskočilo.

Nebeské dědictví je za druhé dědictvím neposkvrněným. Protože také kolem nás občas lidé zdědí něco, co nese punc křivdy, pokřivenosti, poskvrnění, nečistoty. Třeba dědictví po otci, který týral své děti – takové dědictví je poskvrněné, jde z něj husí kůže. Nebo dědictví, o které se hádají do krve potomci, členové jedné rodiny, kteří si jinak celý život dobře rozuměli. Dědictví, kvůli kterému se rodiny znepřátelí na dlouhé roky – takové dědictví nestálo za to. Takové dědictví je poskvrněné a nečisté.

Naštěstí nebeské království je tak bohaté, že se žádný z nás nemusí rvát o svůj kus majetku, ani se strachovat, že by na něj moc nezbylo. A snad ani nemusím dodávat, že toto dědictví pochází z rukou absolutně svatého, čistého a zároveň až za hrob milujícího Otce.

Pozemské dědictví může do třetice také uvadat. Může ztrácet přitažlivost – především v našich očích. Může to být stejný dům po prarodičích, ve kterém jsme sami vyrůstali a kdysi zažívali mnohé krásné chvíle – ale teď, když jsme dospěli, už nám nic neříká. Raději budeme bydlet ve městě v 3+1, než abychom bydleli v tak hrozném barabizně. Že nás ten děsný dům vůbec někdy bral za srdce?

Ale to neplatí o Božím království. Království našeho Boha neuvadá. Je stále zajímavé, stále pro naše oči krásné. Stále se tam těšíme. A čím těžší je život, tím větší je touha - už tam být, už tam bydlet. Čím obtížnější pobyt zde na zemi, tím krásnější představa Božích příbytků.

Takže naděje plná života a naprosto fantastické dědictví - k tomu nás Bůh zplodil. Učinil z nás lid živé naděje a společenství dědiců Božího království. Učinil z nás lid čekající na spásu, která bude v celé své nádheře zjevena Ježíšem Kristem – v poslední čas.

3. O radosti uprostřed trápení

Na tuto přicházející spásu právě v adventním období čekáme. Ale na druhou stranu: my už tu Boží spásu zažíváme. Kdy? Právě tehdy, když se veselíme v Kristu, říká Petr. Kdykoli se radujeme z Božího odpuštění, kdykoli ho nesměle chválíme, kdykoli nám téměř neznatelně srdíčko poskočí kvůli tomu, že přece jen jsme Kristovi, a že to přece nikdo a nic nezmění. Kdykoli se takto veselíme v Kristu, zakoušíme tu spásu, kterou nám v poslední čas její autor odhalí. Ten poslední čas je vlastně zde, odehrává se už tady a teď. Kdykoli se scházíme ke slyšení Božího slova, kdykoli jsme hosty u Kristova stolu, kdykoli v Duchu svatém chválíme Boží milost – tehdy zažíváme něco z toho posledního času.

A spása je zde na zemi nejvíce zřetelná tehdy, když se veselíme - navzdory našim smutkům a trápením. O tom Petr mluví také: *Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek*. Tak jako bychom si nevážili ranního rozbřesku, kdyby pořád svítilo slunce a v noci nebyla tma tmoucí... Tak jako bychom si nevážili jídla, kdybychom se pořád cpali těmi nejvybranějšími dobrotami a neznali prázdný, kručící žaludek... Stejně tak bychom se ani neveselili z Kristovy spásy, kdybychom nezažívali utrpení a strasti všeho druhu, smutek a bolest. Naše veselí z Kristovy záchrany je tedy vzdorovitým veselím. Je to veselí „a přesto“. Smutním a pláču – a přesto se raduji z Boží lásky, která mě dovede do věčné radosti. Trpím – ale navzdory tomu se raduji z Božího díla pro mě. Utrpení a bolest samozřejmě není sama o sobě dobrá a prospěšná – ale když už se mě dotýká, alespoň kvůli ní lépe vynikne Kristova láska a jeho přicházející spása.

Modleme se: A tak přijď, Pane Ježíši, a zjev v celé nádheře spásu, která je pro nás připravena a jejíž náznaky dnes chceme zakoušet u tvého stolu, v tvé blízkosti. Chceme se radovat a veselit z tvé záchrany – a to navzdory všemu, co nás o radost připravuje a přináší nám trápení. Amen.